

WESEPE LAAT JE NIET LOS (3)

(Het grote "verzamelen" begint)

Zoals uit (2) al bleek, de H.L.S.-opleiding leerde me verwonderen over hoe alles ontstaat, groeit, bloeit en tot wasdom komt. Maar mijn agrarisch-sociale voorlichtingsschap in de Mansholtperiode bij de CBTB met ál te kille en zakelijke vergaderingen en gesprekken vond z'n eind in de vervolgcursus op het "Huis te Velde" te Warnsveld. Sociologie – psychologie of toch maar theologie? Mede door die geweldig inspirerende gemeente in een nieuwbouwwijk, gekenmerkt door asfalt, beton en anonimiteit zou met de studie theologie het grote "verzamelen" beginnen. Maar ... dat bleek uiteraard gemakkelijker gezegd dan gedaan. En vóórdat we aan de heldere stem uit Wesepe toe zijn wil ik over de studieperiode (die nogal lang geduurd heeft) het een en ander kwijt. Immers de slotwoorden uit (1) hadden het over "aarden, het groeien en bloeien" in en samen met Wesepe, maar waar haal je daarvoor het zaad vandaan en hoe kwam je tot het vinden van een stukje (samen)levingsakker?

Theologie studeren? Makkelijk gezegd dan gedaan! Als gymnasiast-alpha kun je rechtstreeks aan deze studie beginnen. En voor niet gymnasiasten bleek er gelukkig een vooropleiding Grieks en Latijn; eenjarig voor dagstudenten en een tweejarige voor deeltijdstudenten. Ik was inmiddels de leeftijdsgrens voor het kunnen aanvragen van een studiebeurs gepasseerd dus schaarden Ina en ik ons vol enthousiasme en idealisme onder de werkstudenten. Zij was lerares Duits aan de H.L.S. (!) en ik had een baantje gevonden als notulist op een architectenkantoor dat voor Groningen een hele nieuwe en vooral alternatieve wijk (Leeuwenborg) moest ontwikkelen. Heel leerzaam, want wat wist ik van de verschillende vakgroepen als huisvesting en ruimtelijke ordening, van openbare werken, van elektra en rioolvoorzieningen inclusief botsende belangen tussen al die verschillende disciplines. Interessant te zien de hiërarchische verschillen tussen de hoofdarchitecten tot en met de eenvoudigste constructietekenaars en uitvoerders. Allemaal zeer leerzaam maar niet interessant voor het Koninkrijk Gods.

En onderwijl deed zich in die inspirerende gemeente nog een bijzondere gelegenheid voor. Het gemeentewerk werd gedragen door heel wat verschillende werkgroepen of taakgroepen en één daarvan was de werkgroep "Apostolaat" (d.w.z. de blik van de kerk naar de samenleving en de wijdere wereld toe). De gemeente had een project geadopteerd in Senegal (West-Afrika) en met nog 2 andere gemeenteleden werden we uitgenodigd om een kleine 2 maanden aldaar mee te werken met leerlingen van een soort landbouwschooltje gericht op de teelt van rijst en ananas en dat nog wel in de periode van de Saheldroogte, hetgeen zeer indrukwekkend was! Overvol van indrukken en toch ook van emoties hebben we na thuiskomst een klankbeeld gemaakt waarmee we de provincie introkken om geld te verzamelen voor het slaan van putten en het realiseren van irrigatiesysteempjes voor tuinbouwpercelen aldaar.

Heerlijk en verrassend, ik kon iets van mijn oorspronkelijke idealisme voor de 3e wereld opsnuiven en botvieren. Maar ... dat leverde een enorme vertraging op omdat je met die aangrijpende beelden in je achterhoofd je nauwelijks op de studie kon concentreren. Inmiddels was het baantje op het architectenbureau opgehouden, maar toen kregen we de kans om onze flat achter te laten voor een landarbeidershuisje op het platteland buiten Stedum, behorend tot een melkveebedrijf. De huur bestond uit 1x in de 3 weken een weekend de 60 – 80 koeien te melken (eerst in een 2x2 stands doorloopmelkstal en daarna een 8 stands carrousel, inclusief de verzorging van 40 oeien en daar dan weer de lammeren van). Daarnaast kleine bijverdiensten als hand- en spandiensten zoals het maken van rijkuielen, hooi- of strobalen binnenhalen, vlas "ruiteren" bij omliggende bedrijven.

En de studie zelf? Twee kenmerken: a. in parttime dus met zoals boven beschreven enorme vertraging, maar ook b. enorme interessante vakken. Ik heb de studie ervaren als een zekere niet aflatende zuigkracht, anders had ik het nooit zolang kunnen en willen volhouden. Om het eens met een wat agrarisch beeld te omschrijven; de theologische

faculteit leek op een boerenerf waar een heel aantal verschillende silo's staan. Je zet je kruiwagen eronder, je trekt aan een schuif en veelheid aan informatie dient zich aan en zie dát dan maar eens te verwerken. Eenmaal geslaagd voor een bepaald tentamen weet je, achteromziend, dat je eigenlijk van het geheel relatief nog maar weinig weet. Maar je gaat voor een volgend tentamen naar een volgende silo enzovoort. Het was worstelen met de stof en soms vechten tegen je eigen gebrek aan zelfdiscipline. Prachtige vakken als het vertalen van Bijbelse verhalen vanuit de grondtekst en erachter komen dat de diepste betekenis schuilt in de kleinste details. Godsdienstfilosofie, met verwondering over welke diepzinnigheden er in een mensenbrein kunnen omgaan. Kerkgeschiedenis, wát hebben we "in Godsnaam" met het geheim van het geloof allemaal voortgebracht aan heiligen maar ook aan schurken, aan zelfopofferende naastenliefde maar ook aan verzengende brandstapels. Dat er überhaupt nog iets van een kerk c.q. kerken bestaan is misschien wel het grootste Godswonder! Alleen 2 vakken heb ik met toegesloten hart bestudeerd: nl dogmatiek in ál zijn leerstelling, want hoe kun je een mysterie nou in definities uitdrukken? En kerkrecht, zelfs met hele hoofdstukken aan jurisprudentie. Nee! Mijn lijfspreuk is inmiddels geworden: "amor non tenet ordinam" oftewel liefde maakt zich niet druk om regeltjes (komt uit de Keltisch-christelijke cultuur). Dus bij het grote "verzamelen" van heel verschillend zaad ging er steeds een wereld voor je open en het leek wel of de kunstmest of organische mest van motivatie er gratis bijgeleverd werd. Al dat zaad is nodig voor jouw Gods- en mensbeeld met als verbindingsschakel daartussen de "ziel" als onsterfelijk element, gericht op de zoektocht waarmee je anderen of beter gezegd juist elkaar ten dienste mag staan. Wauw!!!

Maar dan ... dan moet je het eigenlijke werk nog leren! En waar tref je dan je toekomstige levensakker aan? Waar tref je het teeltbed en de eventuele proefperceeltjes aan? Wij wilden van de zware Groningse klei af, dat was zeker!

Friesland – het land van ds. Domela Nieuwenhuis – en die typisch Friese inclusieve mentaliteit en het uitgestrekte weidelandschap hadden altijd al een aantrekkingskracht op mij. Vroeger werd Friesland wel de "bakermat" voor de beginnende predikant genoemd (je mocht fouten maken, ze zeiden het je niet genadeloos recht voor de raap en dan mocht je weer verder). Overijssel en Gelderland, in ieder geval aan de oostkant van de IJssel, gemoedelijkheid leek mij als oud Twentenaar ook wel wat. Ik had Fokje Bergsma, een studiegenote die inmiddels in Heino predikant was, gevraagd ook om eens voor me uit te kijken.

En jawel ... nu komt het! Zij vertelde me dat Wijhe en Wesepe beide vacant waren en op dezelfde avond belde ik naar beide gemeenten in die volgorde op. En of het nou de scheidende predikant was of iemand van de beroepingscommissie weet ik niet, maar één van zijn sombere zinnen was: "als je elke week 1 of 2 begrafenissen wilt hebben, ja, dan moet je hierheen komen". Nou, dat was duidelijk en geenszins een evangelisch getinte opgewekte taal. Wesepe (en nou overdrijf ik beslist niet) met een heldere haast zangerige stem: "met Dika van de Worp" en toen zij hoorde wat ik via iemand anders van Wesepe begrepen had, werd het even stil en toen riep die stem luid vanuit de keuken met een telefoon hangend aan de wand, naar de kamer: "RIETJE, RIETJE, PAK MIE 'S GAUW POTLOOD EN PAPIER!" En binnen een paar dagen lag er een keurige profielschets in de bus. Spoedig gevolgd door een kennismakingsbezoek.

(De volgende keer: bedrijfskleding, inzegening en bevestiging en makkende collega's in hun toga's)

Ds. Dick van Doorn